

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Θ'.

✱ ΑΘΗΝΑ, ΚΕΡΙΑΚΗ, 9 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΗ 1911 ✱

ΑΡΙΘΜΟΣ 418

“Ένας λαός υφώνεται ἄμα δείξῃ πῶς δὲ φοβῶνται τὴν ἀλήθεια. — ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Κριτικὴς ζουγραφίης -- Ἡ Φλογέρα τοῦ Βασιλέως.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Ὁ Παπαδιαμάντης.

ΔΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ. Τὸ παράδοξο ἕνετρο.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. Στὸν ποιητὴ Λάμπρο Πορφύρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΩΡΙΑΤΗΣ. Ἡ κυρούλα μου.

ΨΥΧΑΡΗΣ. Τὸ παιδί καὶ τὰ δύο πουλάκια.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. Ο,ΤΙ ΘΕΛΑΤΕ -- ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΠΟΥΛΑΚΙΑ

Ἀφιερῶνεται

τῆς ΜΕΛΙΠΩΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗ

— «Ἐγὼ λέω νὰ τραβήξουμε ἀπὸ δῶ ἴσια ὡς τὴν τρύπα . . .»

— «Καλέ, δὲ φαιέσαι! Για νὰ ; ἄς πιάσουμε ἀμέσως ;»

— «Ἄμὲ, πῶς νὰ πάμε ;

— «Πολὺ ἐφοκλα. Ξεκινῶμε ἀπὸ τὴ λέφκη ἔπου εἴμαστε, πετοῦμε στὴ βελανιδιά δίπλα, ἔπειτα στὴ συκιά παρέκει καὶ τότε στὴν πρώτη τρύπα . . .»

— «Ποιά πρώτη ;»

— «Τούτη δὲ πού εἶναι κατάντικρό μας !»

— «Μὰ ἐκεῖ δὲν ἔχει τίποτα.»

— «Δὲν πειράζει. Ἀκολουθώντας τὴν κορνίζα τῆς πέτρινης φωλιάς του, περπατητά, φτάνουμε στὴν τρύπα, γραμμή.»

— «Γιατί νὰ μὴ βρεθοῦμε γραμμὴ ἀπὸ δῶ ;»

— «Τί θηλυκὸ ἀώνιο πού εἶσαι! Τί ἀστόχη-στη πάντα !»

— «Τόκαμα μιὰ φορὰ καὶ τίποτα δὲν ἔπαθα.»

— «Κι ἔμως ἀξίζεις νὰ πάθης !»

— «Δὲ σὲ καταλαβαίνω.»

— «Ἐγὼ νόμιζα τουλάχιστο πῶς τὴ γεωμετρία σου τὴν ξέρεις, ἀφοῦ λένε κιόλας πῶς τὰ κινήματά μας ἔλα εἶναι γεωμετρικά.»

— «Καὶ τί μ' ἀφτό ;»

— «Δὲν τὸ συλλογίστηκες, πῶς ἀπὸ δῶ στὴν πρώτη τρύπα κι ἀπὸ τὴν πρώτη στὴ δική του, γράφουμε ὀρθογώνιο σωστό ;»

— «Καὶ τί κερδίζουμε πού ὀρθογωνιάζουμε ;»

— «Κερδίζουμε, μπουνταλό μου, πού ἀγάγια γάγια ζυγώνουμε, κατασκοπεδώντας, καὶ δὲ μᾶς παίρνει τὸ μάτι τοῦ θεοῦ.»

— «Ἔλα δὲ καὶ σύ! Δὲ χαλήκαμε ἂ μᾶς δὴ τὸ θεριουδάκι. Τὸ κακό μας δὲ γυρέσει μὲ τόσες μπιπτέκες πού μᾶς ἐτοιμάζει κάθε πρωΐ !»

— «Ἔτσι σοῦ φαίνεται σένα. Μὰ φρονιμότερα θὰ πράξῃς νὰ μείνῃς σπῆτι καὶ νὰ καλήσῃς στάβλά σου, παρὰ νὰ τρέξῃς στὴ φωλιά τους, ἐπειδὴ τὰ θεριὰ τῆς βράτσας ἐκεῖνης, ἄλλο σκοπὸ δὲν ἔχουνε καὶ ἀτεχέ το, παρὰ νὰ πιάσουνε τὰ θρωπάκια σὰν καὶ μᾶς, εἴτε μὲ μπιπτέκες, εἴτε μὲ λογγίς λογγίς μαραφέτια.»

Οἱ μπιπτέκες, πού ἔλεγε ὁ φίλος, εἴτανε ψίχουλα ψωμί, παράθωρα εἴτανε οἱ τρύπες, ἢ φωλιά σπῆτι, τὸ σπῆτι φωλιά, τὸ θεριὸ ἓνα νόστιμο ἤσυχο παιδάκι, καὶ τὰ θρωπάκια οἱ σπουργίτες, πού στὴν ἀντιληψή τους περνούσανε γι' ἀθρόποι, καθὼς καὶ μετὰ στὴ δική μας.

Οἱ δύο σπουργίτες πού διαλογοῦσανε ὅπως ἀναφέραμε πιστὰ πιστὰ τὴν κουδέντα τους, ἀποτελοῦσανε ταῖρι γλυκὸ καὶ χαριτωμένο, μὰ καὶ ταῖρι πού εἶχε περίφημη βρεξή, γιὰτὶ δὲ φαντάζεται κανένας τί δὲ χωρεῖ καὶ τί φαγὶ δὲν παίρνει τὸ ἐλάχιστο ἐνὸς σπουργίτη στομαχάκι. Τὸ παιδί τούς περιβριζε κάθε μέρα μιὰ θροφή πού τὰ τρέλαινε τὰ σπουργιτάκια μας, τὸν κὺρ σπουργίτη καὶ τὴν κυρὰ σπουργιτάκινα, τούς ἔδινε ψωμί, τούς ἔδινε κάποτε καὶ λιανοκομμένα μπισκοτάκια, ἓνας σωστός μεζές. Φρόντιζε τὸ καμμένο νὰ τούς βάλῃ, καὶ λέγο νερὸ δίπλα σ' ἓνα πιτάκι. Ἄμὲ ! Τί ἀγαθότερη δουλειὰ γιὰ τίς διακοπές ! Τὸ παινεμένο μας τὸ παιδί, ἓνα δεκατεσσάρω χρονῶ ἀγωράκι, διάδασε προκομμένα ὅλο τὸ χειμῶνα. Τώρα, μὲ τὴ φαμελιά του, βρισκότανε στὴν ἐξοχή, κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἐπειδὴ τερμπέλικο δὲν εἴτανε διόλου, εἶχε καὶ τὸ γραφεῖο του ἀπάνω ἀψηλά, στὸ δέφτερο καὶ στερνὸ πάτωμα, γι' ἓνα παραθύρακι πού μπροστά του περνούσε ὁ νεροσύρτης, ὅπου δηλαδὴ πέφτανε τὰ βροχονέρια καὶ κατόπι κατακυλούσανε κάτω, ἀπὸ τὸ σουληνάρι τοῦ ὕδραγωγείου, γιὰ νὰ μὴ μαζώνουνται στὴ στέγη, καὶ γίνεται κάθε τόσο πλημμύρα ὁ μπαξές. Μὲ τὴ στέγη, ξερὸς ἐννοεῖται ὁ νεροσύρτης καὶ καὶ τούς νοικοκέρεβε τὸ τραπέζι τους τὸ παιδί μας. Ἡ πόθος του, ἢ λαχτάρα του, νὰ τούς πῆ τὴν ἀγάπη